

Betænkning og indstilling fra udvalget for forretningsordenen.

(Afgivet den 10. december 1965).

På grundlag af et af folketingets formand den 3. december 1964 fremsat forhandlingsgrundlag har udvalget ført en række forhandlinger om ændringer i folketingets forretningsorden.

Forhandlingerne har navnlig drejet sig om at søge gennemført en *effektivisering af udvalgsarbejdet*, herunder en udvidelse af den *sekretærhjælp*, der kan ydes udvalgene, og en ændring af folketingets *forhandlingsregler* med henblik på at opnå en *koncentration* af debatterne, hvor det tiltrænges, og en *uddybning* af dem på andre områder.

Som et led i bestræbelserne for om muligt at nå et stykke vej i den retning fremsætter folketingets udvalg for forretningsordenen det nedenfor anførte forslag til folketingsbeslutning om ændring af folketingets forretningsorden. Forslaget berører dog tillige en række mindre væsentlige forhold, idet tiden er fundet inde til en mere omfattende revision, ved hvilken også ønskes om småændringer — til dels af rent redaktionel karakter — er taget i betragtning. Angående størstedelen af ændringsforslagene må henvises til de bemærkninger, der ledsager dem. Her skal først og fremmest nogle hovedlinjer i ændringerne trækkes op.

Efter den gældende forretningsorden nedsættes der kun 6 stående udvalg, som endda — bortset fra finansudvalget — har ret begrænsede arbejdsopgaver. Den langt overvejende del af folketingets udvalgsbehandling af lovforslag og forslag til folketings-

beslutning finder sted i særlige udvalg om hvert enkelt eller nogle få sammenhørende forslag. Der nedsættes godt 100 sådanne udvalg i hvert folketingsår, og da et stort antal af udvalgene arbejder samtidig, er det klart, at det navnlig i de travle perioder er umuligt at undgå, at medlemmer indkaldes til møder samtidigt eller næsten samtidigt i flere udvalg, ligesom en rationel tilrettelæggelse af udvalgsarbejdet i det hele taget vanskeliggøres.

Til fordel for en ordening med flere stående udvalg har navnlig været anført, at den vil kunne bidrage til, at lovforslagene under deres behandling i folketinget ses i et videre perspektiv og i en klarere sammenhæng, end det kan ventes, når spørgsmål af ensartet karakter behandles af forskellige grupper af medlemmer. Skal helhedssynspunkterne kunne trænge igennem, vil det være af stor betydning, at medlemmerne på hver sit felt opnår den indsigt og det overblik, der erhverves ved beskæftigelse med et bestemt, ikke for snævert afgrænset lovgivningsområde.

På den anden side har der i udvalget været udtalt frygt for, at udelukkende anvendelse af stående udvalg skulle medføre en for vidtgående specialisering af medlemmerne, og det har været fremhævet som en fordel ved den nuværende ordening, at partierne i hver enkelt sag kunne udpege de bedst egnede til at udvalgsbehandle den.

Man er under disse omstændigheder enedes om forsøgsvis at indføre enkelte nye

stående udvalg på områder med særlig stort arbejdsstof. Den videre udvikling må da bero på de erfaringer, der indhøstes.

For ethvert af de nye stående udvalg har man — navnlig af hensyn til de mindre partier — fundet det hensigtsmæssigt at foreslå, at hvert af de i udvalget repræsenterede partier skal kunne udpege en *stedfortræder* for sine medlemmer af udvalget.

Det foreslås samtidig, at der gives forslagsstillere tilhørende ikke udvalgsberettigede partier ret til at deltage i udvalgsforhandlinger om deres egne forslag.

Man har endvidere overvejet, om en af ugens mødedage hovedsagelig kunne reserveres til udvalgsarbejde, f. eks. onsdag, så at der den dag normalt kun blev spørgetid i salen. Dette skulle nok være muligt i mindre travle uger, men lader sig næppe praktisere i perioder med stort arbejdsstof.

For i størst muligt omfang at undgå møder med lange uafbrudte — og derfor trættende — forhandlinger har det tillige været på tale at komme ind på i større udstrækning end hidtil at holde formiddagsmøder, f. eks. fra kl. 10 til kl. 12³⁰. Om tirsdagen taler praktiske hensyn herimod, mens det for mange medlemmer ville være en fordel, om man om fredagen så vidt muligt kun holdt formiddagsmøde.

I denne forbindelse kan anføres, at den med statsministeren truffene aftale om, at lovforslag og forslag til folketingsbeslutning, som regeringen påregner gennemført inden udgangen af det løbende folketingsår, så vidt muligt fremsættes senest 15. marts, har virket tilfredsstillende, men udvalget finder, at det ville være en fordel, om lovforslag, som går ud på forlængelse af udløbende love, blev fremsat på et tidligere tidspunkt, f. eks. inden 1. december. Samtidig bør folketingets udvalg være indstillet på et hurtigere udvalgsarbejde vedrørende sådanne lovforslag.

Det har været overvejet, om der var anledning til at indsætte bestemmelser om adgang for *presse, radio og fjernsyn* til udvalgs møder. Man har overvejet følgende formulering: „Når et udvalg træffer bestemmelse derom, kan der i nærmere bestemt omfang gives repræsentanter for presse, radio og fjernsyn adgang til at overvære et eller flere udvalgs møder. Der skal i så fald

optages ordret referat af forhandlingen ad stenografisk eller ad anden vej.“

Ændringsforslaget er imidlertid ikke medtaget af følgende grunde: Det må befrygtes, at udvalgsforhandlinger, der nu føres som uformelle drøftelser, hvor meningene brydes frit, vil komme til at forme sig som forhandlingerne i salen — eventuelt med oplæsning af forud skrevne indlæg — hvis møderne bliver offentlige. De afgørende — og for presse m. v. mest interessante — udvalgsforhandlinger måtte i hvert fald stadig føres i møder, hvortil offentligheden ikke havde adgang.

Af stor betydning vil det være, at der sikres såvel stående som særlige udvalg den fornødne *sekretærhjælp* til forberedelse af møderne, fremskaffelse af oplysninger og udarbejdelse af udkast til betænkninger m. v., og der er enighed om, at der i folketingssekretariatet bør være 6 medarbejdere til rådighed for udvalgsarbejdet. At udvalgene har fast sekretær, er tillige af værdi for kontakten mellem ministeriet og udvalgene.

Det kan her tillige nævnes, at det er fundet ønskeligt, at der gives folketingets medlemmer en vis bistand i deres arbejde ved ansættelse af kontormedhjælpere efter indstilling fra partierne. Den nærmere ordning vil blive fastsat gennem udvalget for forretningsordenen.

Udvalget har drøftet adgangen til for udvalg at indhente *udtalelser fra sagkyndige* til belysning af en til udvalget henvist sag, enten skriftligt eller ved møde i udvalget, og der er enighed om, at det må afgøres ved almindelig flertalsbeslutning i det pågældende udvalg, om sådanne udtalelser skal indhentes, idet man henviser til almindelig praksis, hvorefter vedkommende minister underrettes om en sådan indkaldelse.

Med henblik på bestræbelserne for at få forhandlingerne i folketingssalen gjort mere levende indeholder ændringsforslagene flere bestemmelser. Det foreslås således, at de ofte unødvendigt lange taler, hvormed spørgsmål til ministrene begrundes, skal skæres ned eller erstattes med skriftlige begrundelser.

Der er foreslået visse begrænsninger af andre af de i forretningsordenen fastsatte taletider. Således foreslås taletiden ved

mundtlig fremsættelse af lovforslag nedsat fra $\frac{1}{2}$ time til 10 minutter. Fremsættelse sker allerede nu normalt skriftligt, og når den undtagelsesvis ønskes foretaget mundtligt af forslagsstilleren, bør det kun dreje sig om en fremhævelse af hovedpunkter, idet forslaget i øvrigt bør være fyldestgørende kommenteret i bemærkningerne.

Endvidere er nogle af taletiderne ved lovforslags 1. og 2. behandling og ved de politiske debatter samt begrundelse af spørgsmål foreslået nedsat.

Endelig er der foreslået en regel om, at når flere lovforslag sættes til 1., 2. eller 3. behandling under ét, er taletiden det dobbelte af taletiden ved behandlingen af et enkelt lovforslag.

På den anden side er der enighed om, at man bør fortsætte med forsøget på at udbyde finanslovdebatten i december ved, at nogle af ministrene fremsætter skriftlige eller mundtlige redegørelser vedrørende afsnit af deres budgetter, som da kommer til en særskilt behandling under finanslovdebatten.

I denne forbindelse kan tillige nævnes ændringsforslag nr. 42 om at lempe betin-

gelserne for at give ordet for en *kort bemærkning*. En udnyttelse af adgangen til at få ordet for en kort bemærkning efter ordførernes første indlæg skulle kunne bidrage til at gøre forhandlingen livligere og overflødig gøre særlige regler om replikordskifte, som der undertiden har været fremsat ønske om.

Herefter indstiller *udvalget* nedenstående forslag til folketingsbeslutning til *vedtagelse*.

Et *flerstal* (Bomholt, Morten Lange, Skytte, Holger Eriksen, Poul Hansen (Grenå), Horn, Peter Nielsen, Viola Nørløv, Carl Petersen, Børge Schmidt, Kirkegaard og Aksel Larsen) stiller et ændringsforslag, som — i overensstemmelse med, hvad der ved tidligere lejligheder har været foreslået — går ud på at stille medlemmerne friere end hidtil med hensyn til benyttelse af benævnelserne „det ærede medlem“ og „den højtærede minister“. Disse udtryk har gammel hævde i det parlamentariske sprog, men kan, hyppigt gentaget, virke noget unaturligt for mange af tilhørerne under nutidsforhold, særlig når de gennem radio og fjernsyn overføres fra folketingssalen til hjemmenes stuer.

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af folketingets forretningsorden.

§ 1.

I forretningsorden for folketinget som vedtaget den 17. december 1953 med ændringer af 23. november 1954, 29. april 1959 og 29. maj 1964 foretages følgende ændringer:

1. I § 7, stk. 1, 1. punktum, udgår ordene „til behandling af sager, der falder ind under deres sagsområde“.

2. I § 7, stk. 1, punkt 1), erstattes 2. punktum med følgende:

„Til dette udvalgs opgaver hører varetagelsen af de hverv, som ved lov nr. 194 af 5. juni 1959 om vederlag og pension m. v. for ministre §§ 7 og 8 samt ved lov om valg til folketinget, jfr. lovbekendtgørelse nr. 176 af 22. maj 1964 §§ 99 og 100, er henlagt til et af folketinget nedsat udvalg; jfr. endvidere folketingsbeslutning af 3. maj 1962 om ændringer i rigsdagsbeslutning af 4. april 1928 om valget af statsrevisorer og disses virksomhed.“

3. I stk. 1, punkterne 2), 3), 4) og 5), udgår ordene „, bestående af 17 medlemmer“.

4. I stk. 1 indsættes efter punkt 3:

„4) *Boligudvalget.*

5) *Udvalget for undervisning og uddannelse.*“

5. I stk. 1, affattes punkt 6, der bliver punkt 8, således:

„8) *Ombudsmandsudvalget.* Til dette udvalgs opgaver hører at gøre indstilling om valg af ombudsmanden og om fastsættelse af almindelige bestemmelser for hans virksomhed, ligesom det kan gøre indstilling om afskedigelse af ombudsmanden. Videre på-

Bemærkninger.

Til § 1.

Til nr. 1.

De i ændringsforslaget citerede ord bør udgå, da tinget, hvor ikke andet udtrykkeligt er foreskrevet, frit må kunne bestemme, til hvilket udvalg en sag skal henvises.

Til nr. 2.

Den ændrede formulering skyldes udelukkende nye eller ændrede bestemmelser vedrørende ministres, folketingsformandens og statsrevisorers adgang til at varetage hverv af anden art.

Til nr. 3.

Ændringen er redaktionel, jfr. nr. 6.

Til nr. 4-7.

Antallet af stående udvalg foreslås foretaget fra 6 til 8 derved, at der indføres følgende 2 nye: et boligudvalg og et udvalg for undervisning og uddannelse. Samtidig foreslås det vedrørende ombudsmandsudvalget at slette nogle bestemmelser, som i praksis har vist sig overflødige.

De foreslåede nye stående udvalg skulle kunne træde i stedet for en del af de særlige udvalg, som årligt nedsættes. Det beror dog fortsat på tingets bestemmelse i det enkelte tilfælde, om en sag skal henvises til et stående eller et særligt udvalg.

hviler det udvalget at gøre indstilling om ombudsmandens årlige beretning og at træffe afgørelse om, hvorvidt han kan have hverv i offentlige eller private virksomheder, foretagender eller institutioner. Jfr. grundlovens § 55 og lov om folketingets ombudsmand § 12, stk. 2.“

6. I § 7 indsættes som nyt stykke efter stk. 1:

„2. Bortset fra udvalget for forretningsordenen består hvert af de stående udvalg af 17 medlemmer.“

7. I § 7 indsættes som nyt stykke efter stk. 1:

„3. Samtidig med, at der vælges medlemmer til de i stk. 1, nr. 4 og 5, nævnte stående udvalg, kan hvert af de i udvalget repræsenterede partier udpege en stedfortræder for sine medlemmer i udvalget. Et udvalgsmedlem kan midlertidigt overlade sin plads i udvalget til den stedfortræder, det pågældende parti har udpeget.“

8. § 7, stk. 6, udgår.

9. § 7, stk. 7 og 8, udgår.

10. I § 8, stk. 2, 3. punktum, ændres ordene „§ 8, stk. 8, 9 eller 10“ til: „stk. 9, 10 eller 11“.

11. I § 8, stk. 4, affattes 2. punktum således: „En sådan sekretær skal, bortset fra særlig begrundede undtagelsestilfælde, stå i fast tjenesteforhold til folketinget og have juridisk, nationaløkonomisk eller tilsvarende uddannelse.“

De nye stående udvalg skal efter forslaget hver have 17 medlemmer, men det er tillige foreslået, at der kan udpeges en stedfortræder for hvert af de i udvalget repræsenterede partier, idet navnlig de mindre partier kun derved vil kunne opnå den fornødne alsidige repræsentation i udvalg, der skal beskæftige sig med et stort antal spørgsmål af forskelligartet karakter.

Til nr. 8.

Bestemmelsen i § 7, stk. 6, foreslås at skulle udgå her, idet man ud fra systematiske hensyn har fundet det mest hensigtsmæssigt, at den optages i en ny § 9, jfr. nr. 20.

Til nr. 9.

Af systematiske grunde foreslås stk. 7 og 8 at skulle udgå. Ved nr. 22 og 24 foreslås de erstattet af andre bestemmelser i §§ 11 og 12.

Til nr. 10.

Ændringsforslaget er redaktionelt.

Til nr. 11.

Ændringsforslaget er foranlediget af, at overenskomstansættelse nu kan træde i stedet for tjenestemandsansættelse, samt af, at også anden uddannelse end juridisk og nationaløkonomisk uddannelse kan være fyldestgørende for de til udvalgene knyttede sekretærer, f. eks. bestået eksamen i statskundskab (cand. scient. pol.).

12. Efter § 8, stk. 5, indføjes som nyt stykke:

„6. Når lovforslag eller forslag til folketingsbeslutning, fremsat af et eller flere medlemmer af tinget, er til behandling i et udvalg og forslagsstilleren — henholdsvis ordføreren for forslagsstillerne — ikke er indvalgt i udvalget, har han desuagtet ret til at deltage i udvalgets forhandlinger om den pågældende sag, dog uden stemmeret og uden ret til at fremsætte nogen udtalelse i betænkningen. Foranstående gælder dog ikke, hvis et medlem af forslagsstillerens (ordføreren) parti er indvalgt i udvalget.“

13. I § 8, stk. 6, der bliver til stk. 7, affattes 2. punktum således: „Skriftlige indberetninger herom afgives, når sådanne indkaldes af folketingets formand.“

14. I § 8, stk. 7, der bliver til stk. 8, erstattes i 1. punktum ordet „Når“ med: „Over“ og ordene „er færdigbehandlet i udvalget, afgiver dette“ med: „afgives“.

15. I § 8, stk. 8, der bliver til stk. 9, ændres i 1. punktum „intet“ til: „uden at noget“.

16. I § 8, i slutningen af stk. 8, der bliver til stk. 9, indføjes foran „folketingssekretariatet“ ordene: „folketingets formand gennem“.

17. I § 8, stk. 9, der bliver til stk. 10, ændres ordene „§ 7, stk. 6“ til: „§ 9“ og ordene „7 og 8“ til: „8 og 9“.

18. I § 8, stk. 10, der bliver til stk. 11, tilføjes i 2. punktum efter „en betænkning“ ordene: „med indstilling“. Resten af stykket udgår.

Til nr. 12.

I overensstemmelse med et af de uafhængige i de to foregående folketingsår fremsat forslag foreslås det at give en forslagsstiller ret til at deltage i udvalgsforhandlinger om hans eget forslag, selv om han ikke er indvalgt i udvalget. I tilslutning hertil skal nævnes, at der ved en af udvalget for forretningsordenen truffet beslutning af 15. januar 1964 er givet samtlige i folketinget repræsenterede partier ret til at få tilstillet et eksemplar af alle henvendelser, udvalgs skrivelser og ministerielle skrivelser, som udvalgenes medlemmer modtager genpartier af.

Til nr. 13.

Efter de gældende regler skal *skriftlige indberetninger om udvalgsarbejdets forløb* og om udsigterne for dets tilendebringelse afgives af udvalgenes formænd pr. 1. december og pr. 1. februar og derefter efter nærmere bestemmelse af folketingets formand.

Man har ment, at de faste datoer bør udgå, så at det overlades til formanden at skønne over, på hvilke tidspunkter det vil være mest formålstjenligt at indkalde indberetningerne.

Til nr. 14.

Ændringen tager sigte på at fastslå, at et udvalg (eller eventuelt dets flertal) må kunne beslutte at afgive betænkning, når tiden findes at være inde dertil, uanset at der kan være enkelte forhold, der endnu ikke er klarlagt, hvad de måske ventes at blive inden sagens færdigbehandling i folketinget.

Til nr. 15-17.

Ændringsforslagene er redaktionelle.

Til nr. 18.

Ændringen er redaktionel og står i forbindelse med den ved ændringsforslag nr. 27 foreslåede nye affattelse af § 17.

19. § 9 og kapiteloverskriften „IV. Foreløbige love“ udgår. (Kapiteloverskrifterne V-XVIII ændres til: IV-XVII).

20. Efter § 8 indføres som ny paragraf (§ 9):

„På ethvert trin af en sags behandling kan den henvises til prøvelse i et udvalg. Sker henvisningen under en allerede påbegyndt behandling, stilles dennes fortsættelse i bero under udvalgsbehandlingen.“

21. I § 10, stk. 1, indsættes som nyt punktum før 1. punktum:

„Lovforslag skal være affattet i lovsform.“

22. Til § 11 føjes som nyt stykke:

„2. Når et lovforslags overgang til 2. behandling er vedtaget, beslutter tinget, om lovforslaget skal henvises til behandling i et udvalg eller overgå direkte til 2. behandling.“

Til nr. 19.

Det foreslås, at den særlige bestemmelse om behandling af foreløbige love udgår som overflødig. Dels vil foreløbige love kun kunne forekomme overordentlig sjældent, især efter at kongens adgang til at udstede sådanne love ved grundloven af 1953 er begrænset til tilfælde, hvor folkettinget ikke kan samles. Dels vil forelæggelse af en foreløbig lov mest praktisk kunne ske i form af fremsættelse af et lovforslag, hvis indhold dækker den foreløbige lovs indhold (jfr. f. eks. de midlertidige love af 7. maj 1945). I så fald gælder de almindelige regler i forretningsordenen om lovforslags behandling. Hvis forelæggelsen af en foreløbig lov skulle ske på anden måde, vil forretningsordenens regler om behandlingen af forslag til folketingsbeslutninger være anvendelige.

Til nr. 20.

Om ændringsforslaget henvises til bemærkningerne til ændringsforslag nr. 8.

Til nr. 21.

Den foreslåede bestemmelse fandtes tidligere i folketingets forretningsorden, men udgik i 1953, uden at der dog derved tilsettes nogen realitetsændring, og selv om den må forudsættes stadig at gælde, jfr. Poul Andersens Dansk Statsforfatningsret, side 323, er det dog at foretrække, at den genindsættes, hvilket ændringsforslaget går ud på. Dette så meget mere som reglen ikke er en selvfølge, f. eks. gælder den ikke i Sverige, hvor der til medlemmers „motioner“ ikke kræves lovsform.

Til nr. 22 og 24.

Ifølge praksis henvises de fleste lovforslag til udvalgsbehandling, efter at deres overgang til 2. behandling er vedtaget.

Efter 2. behandling henvises et stort antal af disse lovforslag til fornyet udvalgsbehandling, hvorimod lovforslag, der ikke har været henvist til udvalgsbehandling efter 1. behandling, næsten aldrig henvises til udvalg efter 2. behandling.

Reglerne i folketingets forretningsorden om henvisning til udvalgsbehandling er

imidlertid formuleret på en måde, der kan give anledning til misforståelse af, hvad der er gældende praksis. Således udtales i § 7, stk. 7, at lovforslag mellem 2. og 3. behandling i almindelighed undergives udvalgsbehandling, hvorimod der ikke findes udtrykkelige bestemmelser om henvisning til udvalgsbehandling efter 1. behandling. Denne henvisning sker med hjemmel i den generelle bestemmelse i forretningsordenens § 7, stk. 6.

Ved de foreslåede ændringer i §§ 11 og 12 tilsigtes det i disse bestemmelser klarere at give udtryk for gældende praksis. Ved formuleringen er samtidig foreslået ophævet den særlige regel i § 7, stk. 8, 2. punktum, hvorefter mindst 17 medlemmer kan genemtvinge udvalgsbehandling af et lovforslag, dog kun mellem 2. og 3. behandling. Denne regel har — så vidt vides — aldrig været anvendt, og den findes lidet hensigtsmæssig som beskyttelse for et mindretal.

Også efter de foreslåede ændringer vil et lovforslag, der ikke er blevet henvist til udvalgsbehandling efter 1. behandling, kunne henvises til udvalgsbehandling mellem 2. og 3. behandling. Da fornøden hjemmel hertil imidlertid allerede foreligger i forretningsordenens § 7, stk. 6, har man fundet det overflødigt at optage nogen bestemmelse herom i § 12.

23. I § 12, stk. 1, 1. punktum, ændres tallet „7“ til: „8“.

24. I § 12 indsættes som nye stykker efter stk. 2:

„3. Når et lovforslags overgang til 3. behandling er besluttet, går lovforslaget, hvis det tidligere har været behandlet i udvalg, til fornyet behandling i samme udvalg, medmindre tinget beslutter at lade lovforslaget gå direkte til 3. behandling.

4. Vedtages det at lade et lovforslag overgå direkte til 3. behandling, skal et udvalg, som har behandlet sagen mellem 1. og 2. behandling, dog ikke være afskåret fra, om udvalget finder det påkrævet, at optage sagen til fornyet udvalgsbehandling mellem 2. og 3. behandling, hvilket i så fald meddeles folketingets formand gennem folketingssekretariatet.“

Til nr. 23.

Ændringen er redaktionel.

25. I § 13, stk. 1, 1. punktum, ændres ordene „7 og 8“ til: „8 og 9“.

26. I § 13, stk. 4, 1. punktum, ændres „§ 7, stk. 6“ til: „§ 9“.

27. Til kapiteloverskriften foran § 17 føjes: „m. v.“, og § 17 affattes således:

„1. Andre selvstændige forslag end lovforslag skal være affattet i beslutningsform og anmeldes i et møde. For så vidt behandlingsmåden ikke er særligt foreskrevet i forretningsordenen, gælder følgende regler: Forslag til folketingsbeslutning fremsættes, medmindre de fremkommer som indstillinger fra udvalg, på samme måde som lovforslag og undergives 2 behandlinger efter tilsvarende regler, som gælder for lovforslags 1. og 3. behandling. Forslag til folketingsbeslutning, der fremkommer som indstillinger fra udvalg, undergives 2 behandlinger efter tilsvarende regler, som gælder for lovforslags 2. og 3. behandling. Dog kommer bestemmelserne i § 12 vedrørende udvalgsbehandling ikke til anvendelse. Der tilkommer ikke 2/5 af folketingets medlemmer nogen ret til at kræve sidste behandling af forslag til beslutning udsat, jfr. § 13, stk. 1.

2. Indstillinger fra udvalg vedrørende andragender, herunder andragender om samtykke efter grundlovens § 57 (jfr. § 25), undergives én behandling med taletider som ved lovforslags 2. behandling. Det samme gælder indstillinger, som afgives i en betænkning fra udvalget til valgs prøvelse (jfr. § 8, stk. 11). Valg af folketingets ombudsmand (jfr. § 7, stk. 1, nr. 6) sker uden forhandling i et møde, der afholdes tidligst 2 dage efter, at ombudsmandsudvalgets indstilling herom er omdelt.“

28. I kapiteloverskriften foran § 19 indføjes efter „Regeringserklæringer“ ordet: „ , redegørelser“.

29. Til § 19, stk. 1, føjes: „Beslutning i forbindelse med forhandlingen kan kun fattes efter reglerne i § 24.“

30. I § 19, stk. 2, erstattes ordene „kan dette ske med formandens samtykke“ med: „meddeles dette til formanden, der derefter kan give statsministeren ordet straks eller senere“.

6 Udvalgenes betænkninger m. m.

Til nr. 25 og 26.

Ændringerne er redaktionelle.

Til nr. 27.

Ved ændringsforslaget tilsigtes en klarere og mere hensigtsmæssig affattelse af § 17 end den hidtidige. Det foreslås, at forslag til folketingsbeslutning, der fremsættes af regeringen eller af medlemmer af folketinget, skal undergives 2 behandlinger efter reglerne for lovforslags 1. og 3. behandling mod tidligere efter reglerne for lovforslags 1. og 2. behandling. Denne ændring har man anset for naturlig i betragtning af, at 2. behandling er de pågældende forslag til folketingsbeslutnings sidste behandling. Samtidig foreslås det, at taletiden ved fremsættelsen i alle tilfælde skal være som ved lovforslag, uanset om det drejer sig om forslag vedrørende Danmarks tiltræden af overenskomster med fremmede stater eller ej.

Forslag til folketingsbeslutning, der fremkommer som indstillinger fra udvalg, og som altså i forvejen har været udvalgsbehandlet, skal efter ændringsforslaget — for så vidt ikke andet er foreskrevet i forretningsordenen — følge reglerne for lovforslags 2. og 3. behandling, hvilket bl. a. medfører, at der allerede til 1. behandling kan stilles ændringsforslag.

De øvrige ændringer, som foreslås, er hovedsagelig af redaktionel art.

Til nr. 28-30.

Ændringsforslagene er redaktionelle.

31. I § 19, stk. 3, udgår ordene „der hører under hans sagsområde“.

32. § 20, stk. 2, affattes således:

„2. Spørgsmålet stilles skriftligt. Det skal være kort og bestemt affattet og kan være ledsaget af en kort skriftlig begrundelse. Det indgives gennem folketingets bureau til formanden, som sender en genpart af spørgsmålet tillige med den eventuelle skriftlige begrundelse til ministeren og så vidt muligt anmelder det i tinget inden besvarelsen. Spørgeren kan udbede sig skriftligt eller mundtligt svar.“

33. § 20, stk. 4, affattes således:

„4. Spørgsmålet kan, uanset om det er ledsaget af en skriftlig begrundelse, i spørgetiden begrundes mundtligt. Taletiden er i så fald 2 minutter.“

34. I § 20, stk. 5, 2. punktum, udgår ordene „på ny“.

Til nr. 31.

Ændringen foreslås med henblik på, at det er forekommet, at statsministeren har ønsket at give tinget en redegørelse forud for fagministres fremsættelse af et kompleks af lovforslag (se FT. 1962-63, sp. 2210). En sådan redegørelse falder ikke ind under § 19, stk. 2, og den stemmer heller ikke helt med ordlyden af stk. 3. Efter ændringen vil det være klart, at redegørelsen kan afgives i henhold til stk. 3. Bestemmelsen i stk. 4, hvorefter en redegørelse, der afgives i henhold til stk. 3, kan forlanges sat til særskilt forhandling, får næppe praktisk betydning i et tilfælde som det nævnte, da redegørelsen vil kunne inddrages i forhandlingen om de pågældende lovforslag.

Til nr. 32-34.

For at opnå en tidsbesparelse i den ugentlige spørgetid og tillige for at give spørgerne mulighed for nærmere at belyse formålet med deres spørgsmål, foreslås det, at spørgsmålene, når de indgives, kan være ledsaget af en kort skriftlig begrundelse. Genparter heraf må i så fald, inden spørgsmålet besvares i tinget, være omdelt til medlemmerne. Den nye fremgangsmåde vil give ministrene større mulighed for at besvare spørgsmålene på fyldestgørende måde. Dette skulle også være en fordel for spørgerne, der dog tillige vil kunne fremsætte en mundtlig begrundelse. Taletiden ved mundtlig begrundelse foreslås nedskåret fra 5 til 2 minutter. Denne nedskæring synes rimelig i betragtning af, at hovedformålet med spørgetiden må være at skaffe oplysninger frem fra ministrene. Desuden bliver der efter nedskæringen mindre tid for spørgeren til i sin begrundelse at inddrage nye momenter, som ministeren ikke har været forberedt på at tage stilling til.

Samtidig foreslås teksten i § 20, stk. 2, bragt i overensstemmelse med følgende to forhold: 1) at kopi af et indgivet spørgsmål ifølge praksis altid straks efter modtagelsen tilstilles vedkommende minister, og 2) at spørgsmål, der indgives til skriftlig besvarelse uden for tingets mødeperioder, som oftest ikke vil kunne anmeldes i tinget inden besvarelsen.

35. Efter § 20, stk. 6, indføjes som nyt stykke:

„7. Spørgsmål, der ønskes besvaret skriftligt, kan i et folketingsår ikke indgives senere end 15. september.“

36. § 21, stk. 3, 2.-4. punktum („Når ministeren . . . 5 minutter“), erstattes af følgende: „Efter at ministeren har besvaret forespørgslen, gælder følgende regler: Forespørgeren (ordføreren) samt en ordfører for hvert af partierne kan få ordet 2 gange henholdsvis i $\frac{1}{2}$ og $\frac{1}{4}$ time. Andre medlemmer kan få ordet 2 gange henholdsvis i $\frac{1}{4}$ time og 5 minutter. Er forespørgeren (ordføreren) tillige ordfører for sit parti, har han — efter at forespørgslen er begrundet — alene tale-tid som partiordfører.“

37. § 21, stk. 5, udgår.

38. § 24, stk. 3, affattes således:

„3. Når der under forhandlingen om en sag fremsættes et forslag om motiveret dagsorden, tilkommer der medlemmer, som på det pågældende tidspunkt har opbrugt deres taletid, en ekstra taletid på 5 minutter. Det samme gælder, dersom der senere under den samme forhandling stilles nye forslag om motiveret dagsorden.“

Til nr. 35.

Ændringen har det praktiske formål at fremme arbejdet med afslutningen og trykningen af Folketingstidende, registre og årbog for det udløbende folketingsår. Der kan herved ikke alene vindes tid, men også opnås en udgiftsbesparelse som følge af de mange korrekturrettelser, som sent indleverede spørgsmål medfører. Bestemmelsen tager kun sigte på den sædvanlige situation, at der ikke holdes møder i tinget i den sidste del af folketingsåret.

Til nr. 36.

Taletidsreglerne i § 21 er ikke helt klart affattede. De har i hvert fald i de senere år været praktiseret således, at forespørgeren, hvis han tillige er ordfører for sit parti, kan tale i indtil 1 time umiddelbart efter, at forespørgslen er blevet besvaret, og derefter har ret til at få ordet på ny, denne gang $\frac{1}{4}$ time. Ændringsforslaget går ud på, at forespørgeren (ordføreren for forespørgerne), efter at forespørgslen er begrundet, har samme taletid som partiordførere, uanset om han tillige er ordfører for sit parti.

Til nr. 37 og 38.

Ved formuleringen af § 24, stk. 3, er der formentlig hovedsagelig eller måske udelukkende tænkt på tilfælde, hvor et dagsordensforslag sættes til særskilt behandling og afstemning, før den almindelige forhandling genoptages.

Denne fremgangsmåde blev for en del år siden undertiden anvendt, men er efterhånden gået af brug, idet man nu sædvanligvis lader forhandlingen om dagsordensforslaget indgå i den almindelige forhandling, således at der først finder afstemning sted, når behandlingen af sagen som helhed sluttet. Bestemmelsen i § 24, stk. 3, har under disse omstændigheder givet anledning til nogen fortolkningstvivel. Da de taletidsrammer, den fastlægger, samtidig synes unødvendigt vide, stilles ændringsforslag nr. 38, der tilsigter en stramning af reglerne og en forenkling, også i den henseende, at ændringsforslaget skulle gøre det unødvendigt at opretholde bestemmelsen i § 21, stk. 5, jfr. ændringsforslag nr. 37.

39. § 25, stk. 1, 5. punktum, erstattes af følgende:

„Dog tilstilles andragender om tingets *samtykke efter grundlovens § 57* — uden forudgående anmeldelse i tinget — altid udvalget for forretningsordenen (jfr. § 17, stk. 2). Andragender angående *valgforhold* tilstilles udvalget til valgs prøvelse (jfr. dog § 1, stk. 3) og andragender angående *ombudsmanden* ombudsmandsudvalget.“

40. § 25, stk. 2, udgår.

41. § 27, 1. punktum, affattes således: „Citater må kun anvendes i begrænset omfang.“

42. I § 28, stk. 2, udgår 2. og 3. punktum.

Til nr. 39.

Efter de gældende regler skal andragender om folketingets samtykke efter grundlovens § 57 til tiltale eller sagsanlæg mod folketingsmedlemmer anmeldes i tinget, inden sagen kommer til behandling i udvalget for forretningsordenen. Efter den foreslåede ændring gøres det til regel, at tinget — og dermed offentligheden — først får underretning om andragendet, når der foreligger betænkning fra udvalget for forretningsordenen.

Til nr. 40.

Bestemmelsen i § 25, stk. 2, vil kunne undværes, hvis ændringsforslag nr. 27 om en ændret affattelse af § 17 vedtages.

Til nr. 41.

Den nuværende bestemmelse i § 27 om citater hjemler i 1. punktum adgang til at anvende citater fra love og lovforslag samt Folketingstidende *uden* formandens tilladelse, mens citater i øvrigt kun må anvendes med formandens tilladelse. Denne sondring er aldrig trængt helt igennem, idet talerne ofte også i førstnævnte tilfælde udbeder sig formandens tilladelse. Sondringen føles næppe naturlig, og man kunne måske endda sige, at anvendelse af citater af love m. v., som foreligger let tilgængelige for tingets medlemmer, burde begrænses mere end andre citater. Den jævnlige anmodning om tilladelse, som formanden ifølge praksis aldrig nægter, virker som en tom formalitet, og reglen er derfor foreslået ændret, så den alene bibeholder kravet om, at citater kun må anvendes i begrænset omfang. Formanden bevarer derved sin adgang til at gribe ind, hvis en taler anvender citater i urimeligt omfang.

Til nr. 42.

Ved ændringsforslaget foreslås det at slette de begrænsninger, som forretningsordenens § 28 indeholder, af formandens ret til at give medlemmer ordet for korte bemærkninger. Hensigten hermed er at åbne adgang til en livligere debat efter ordførernes første omgang. En sådan fri adgang for formanden til at give ordet for korte bemærkninger vil overflødig gøre særlige regler om replikordskifte, som har været overvejet, og som kendes f. eks. fra Norge.

43. I § 31, 2. punktum, ændres efter „forhandling“ punktum til komma, og der tilføjes: „efter at navnene på dem, der har forlangt ordet, er oplæst.“

44. § 32, stk. 3, udgår.

45. I § 32, stk. 4, der bliver stk. 3, erstattes ordene „Formanden kan, når dagsordenen ikke er fastsat ved tingets beslutning“ med: „Formanden kan, når dagsordenen ikke er fastsat i henhold til stk. 4 i denne paragraf“.

46. Efter § 32, stk. 5, der bliver stk. 4, indføjes som nyt stykke:

„5. På tingets sidste mødedag i en uge omdeles så vidt muligt en *ugeplan* med angivelse af formandens foreløbige planer for arbejdet i de nærmest følgende dage.“

47. I § 33, stk. 1, udgår ordene „§ 7, stk. 8, og“.

48. I § 33, stk. 2, ændres punktum til komma, og der tilføjes: „jfr. dog § 13, stk. 4“.

49. § 40, stk. 2, udgår.

50. Som nye paragraffer indsættes efter § 40:

„§ 41.

Når et medlem ophører at være medlem af tinget, tager vedkommende *stedfortræder* sæde i tinget, jfr. valglovens § 51 (den færøske valglovs § 35 og den grønlandske valglovs § 27).

Til nr. 43.

Som § 31 nu er affattet, skal navnene på dem, der har forlangt ordet, oplæses, hvis 17 medlemmer forlanger afstemning om forhandlingens afslutning. Paragraffen har kun sjældent været anvendt, men det foreslås af principielle grunde at indføre den samme regel for det tilfælde, at formanden selv foreslår forhandlingen afsluttet.

Til nr. 44 og 45.

Bestemmelsen i § 32 om, at 25 medlemmer kan kræve dagsordenen fastsat ved tingets beslutning, er af gammel dato. I en meget lang årrække har den imidlertid ikke været taget i anvendelse, og skulle den kunne få praktisk betydning, måtte der sikkert gives den en forenklet og mere formålstjenlig affattelse. I stedet for foreslås den nu helt ophævet, hvilket synes forsvarligt i betragtning af den ret, der ved grundlovens § 39, jfr. den heromhandlede paragrafs stk. 5, er givet $\frac{2}{5}$ af folketinget medlemmer til at kræve folketingets indkaldt til behandling af en samtidig angivet dagsorden.

Til nr. 46.

Siden det i 1947 blev besluttet i udvalget for forretningsordenen at søge opstillet en ugentlig plan for folketingets arbejde, er ugeplanen efterhånden blevet så indarbejdet, at det synes naturligt at optage en bestemmelse om den i forretningsordenen.

Til nr. 47 og 48.

Ændringerne er redaktionelle.

Til nr. 49 og 50.

Ved ændringsforslagene foreslås en mere naturlig opstilling af reglerne i den nuværende § 40, således at stk. 1 om anmeldelse af forfald — en bestemmelse, som i stort omfang tilsidesættes — bliver § 40, at stk. 1, 1. punktum, om indtræden af stedfortræder, når et medlem ophører at være medlem, bliver § 41, og at stk. 2, 2. punktum, om midlertidig indtræden af en stedfortræder, bliver § 42.

I den sidste bestemmelse er der foreslået den ændring, at adgangen for tinget til at

§ 42.

Tinget kan bestemme, at stedfortræderen *midlertidigt* tager sæde i tinget, når et medlem meddeler formanden, at han på grund af sygdom eller midlertidig varetagelse af offentligt hverv el. lign. i mindst 1 måned eller af anden grund i mindst 3 måneder ikke vil kunne deltage i tingets møder og tinget derefter tilstår ham orlov. Tingets beslutning tages uden forudgående forhandling efter mundtlig indstilling af formanden. Stedfortræderens hverv ophører, når det pågældende medlem meddeler formanden, at han atter kan give møde i tinget.“

(§§ 41-44 ændres til §§ 43-46).

51. I § 41, der bliver § 43, tilføjes efter „grundlovsbestemmelser“: „eller andre lovbestemmelser“.

52. I § 41 udgår ordene „jfr. dog § 7, stk. 8“.

53. Kapitel XVIII, der bliver kapitel XVII, affattes således:

„XVII.

Folketingets administration.

§ 44.

Formanden modtager alle meddelelser til folketinget og forestår dets udfærdigelser. Han leder efter forhandling med næstformændene ordningen af folketingets indre forhold samt dets drift og regnskabsvæsen.

§ 45.

1. Folketingets *tjenestemænd* og tilsvarende overenskomstansatte ansættes og afskediges med de i stk. 2 nævnte undtagelser af formanden, tjenestemænd dog efter forhandling med næstformændene.

2. Tjenestemænd i 17. og højere lønningsklasse samt tilsvarende overenskomstansatte ansættes og afskediges af udvalget for forretningsordenen efter indstilling fra præsidiet eller, for så vidt angår lederen af Nordisk Råds sekretariat, efter indstilling fra Nordisk Råds danske delegation.

3. Lønningerne for folketingets tjenestemænd og dermed ligestillede fastsættes i et *lønregulativ*, der udstedes af formanden efter

bestemme, at stedfortræderen midlertidigt indkaldes, når et medlem i mindst 3 måneder ikke har givet møde i tinget, ophæves. For det første kan der ikke hævdes at foreligge nogen almindelig mødepligt for tingets medlemmer, dernæst føres der ikke regnskab med deres deltagelse i møderne, og endelig har bestemmelsen ikke været anvendt i praksis, selv hvor det kunne være sket. I bestemmelsen om midlertidig indtræden af stedfortrædere er der derudover foretaget enkelte ændringer, hvorved den bringes i overensstemmelse med valglovens § 92 om vederlaget i disse tilfælde.

Til nr. 51 og 52.

Ændringerne er redaktionelle.

Til nr. 53.

Den omstændighed, at overenskomstansatte nu antages i flere tilfælde, hvor der tidligere kun ansattes tjenestemænd, har nødvendiggjort ændringer i kapitlet om folketingets administration.

§ 45, stk. 1, indeholder bestemmelser om ansættelse og afskedigelse af de lavestlønnede tjenestemænd og tilsvarende overenskomstansatte. De sidstnævnte antages og afskediges alene af formanden, mens tjenestemændene som hidtil antages og afskediges af formanden efter forhandling med næstformændene.

I § 45, stk. 2, der omhandler de højere-lønnede tjenestemænd, er indføjet bestemmelser, hvorefter de overenskomstansatte antages og afskediges på samme måde som de tilsvarende tjenestemænd.

I øvrigt er de foreslåede ændringer hovedsagelig af redaktionel karakter.

forudgående forhandling med de pågældende organisationer og efter godkendelse af udvalget for forretningsordenen.

4. Folketingets tjenestemænd har ret til *pension* efter de for statstjenestemænd gældende regler, jfr. § 49 i lov nr. 154 af 7. juni 1958 om lønninger og pensioner m. v. for statens tjenestemænd. Ved tildeling af *understøttelser* til ikke-pensionsberettigede bliver statens almindelige bestemmelser vejledende.

§ 46.

1. Formanden udfærdiger efter forhandling med næstformændene de fornødne *instrukser* for tjenesten ved folketinget, idet de ved folketinget ansatte i øvrigt med de af forholdene nødvendiggjorte afvigelser er undergivet de almindelige bestemmelser, der er gældende for statstjenestemænd eller andre, der er ansat i statens tjeneste.

2. De ansatte og deres organisationer kan forlange deres *henvendelser* forelagt formanden, præsidiets eller udvalgets for forretningsordenen.

§ 47.

Forslag til folketingets *budget* (herunder budget for statsrevisorerne, folketingets ombudsmand og Nordisk Råd) udarbejdes af folketingets bureau og forelægges formanden til godkendelse senest 25. september. Formanden forelægger herefter snarest forslag for udvalget for forretningsordenen, der afslutter sin behandling senest 15. oktober, således at fornøden optagelse kan finde sted på forslag til finanslov for det kommende finansår.

§ 48.

1. Bestemmelser om folketingets *kasse- og regnskabsvæsen* fastsættes, jfr. § 46, stk. 1, i instruks for henholdsvis folketingets kasserer og folketingets regnskabsfører.

2. Regnskabet revideres af en eller to revisorer, der antages og afskediges af udvalget for forretningsordenen efter indstilling fra præsidiets. Nærmere bestemmelser om revisionen fastsættes i en instruks.

3. Regnskabet decideres af formanden, og ved folketingets sammentræden i oktober meddeles der tinget en regnskabsoversigt for det forudgående finansår.“

54. Ikrafttrædelsesbestemmelsen efter § 44 udgår.

55. I bilaget under „Almindelige lovforslag“ ændres taletiden ved mundtlig fremsættelse til 10 minutter.

56. I bilaget under „Almindelige lovforslag“ ændres taletiden ved 1. behandling for ordførere og andre medlemmer til 10 minutter 1. gang og 5 minutter 2. gang, for ministre til 20 min. 1. gang og 10 min. 2. gang.

57. I bilaget under „Almindelige lovforslag“ ændres taletiden ved 2. behandling for ordførere til $\frac{1}{2}$ time 1. gang.

58. I bilaget efter taletidsreglerne ved almindelige lovforslags 3. behandling tilføjes:

„Sættes ved 1., 2. eller 3. behandling to eller flere lovforslag til behandling under ét, er taletiden det dobbelte af taletiden ved behandlingen af et enkelt lovforslag.“

59. I bilaget under „Finanslovforslaget“ ændres taletiden ved 1. behandling for ordførere til $\frac{1}{2}$ time 1. gang og $\frac{1}{4}$ time 2. gang og for andre medlemmer til 20 minutter 1. gang og 10 minutter 2. gang.

60. Under „Finanslovforslaget“ ændres taletiden ved 3. behandling (generaldebat) for ordførere til $\frac{1}{2}$ time 1. gang og $\frac{1}{4}$ time 2. gang.

61. I bilaget under „Forslag til beslutning“ erstattes teksten med følgende:

„I. *Forslag til beslutning, der fremsættes af regeringen eller af folketingsmedlemmer:*

Taletid ved mundtlig fremsættelse 10 minutter, ved 1. og 2. (sidste) behandling som ved almindelige lovforslags 1. og 3. behandling.

Til nr. 54.

Ændringsforslaget går ud på af forretningsordenen at fjerne en ikrafttrædelsesbestemmelse, der ikke længere har betydning.

Til nr. 55-61.

Det foreslås at nedsætte taletiderne ved lovforslags fremsættelse, 1. behandling og 2. behandling, ved de politiske forhandlinger om finanslovforslaget m. v. samt ved folketingsbeslutningers fremsættelse og 1. behandling. I særlige tilfælde vil formanden som hidtil kunne indrømme en forlængelse af taletiden, jfr. § 14.

Når flere lovforslag behandles under ét, har man hidtil fulgt den regel, at taletiden forøges i tilsvarende grad, så at den eksempelvis femdobles, når 5 lovforslag behandles sammen. Det foreslås nu, at der i alle tilfælde kun bliver tale om en fordobling af taletiden, hvad enten antallet af samtidig behandlede lovforslag er to eller flere. Også her vil der dog i fornødent omfang kunne dispenseres.

Bet. og indstilling fra udv. for forretningsordenen.

II. *Andre forslag til beslutning*, for så vidt ikke andet er foreskrevet i forretningsordenen:

Taletid ved 1. og 2. (sidste) behandling som ved almindelige lovforslags 2. og 3. behandling.“

62. I bilaget under „Spørgsmål til ministre“ ændres 1. linje til: „Mundtlig begrundelse 2 minutter“.

63. I bilaget under „Forespørgsler“ udgår ordene „Forespørgerens svar 1/2 time“. I den skematiske opstilling ændres ordene „Forespørgeren samt ordførere for andre partier end forespørgerens“ til: „Forespørgeren samt ordførere for partierne“, og efter opstillingen indsættes: „Er forespørgeren tillige ordfører for sit parti, har han — efter at forespørgslen er begrundet — alene tale-tid som partiordfører.“ Sidste punktum udgår.

64. I bilaget affattes sidste afsnit om motiveret dagsordenen således:

„*Motiveret dagsorden.*

Når der under forhandlingen om en sag fremsættes et forslag om motiveret dagsorden, tilkommer der medlemmer, som på det pågældende tidspunkt har opbrugt deres taletid, en ekstra taletid på 5 minutter. Det samme gælder, dersom der senere under den samme forhandling stilles nye forslag om motiveret dagsorden.“

§ 2.

De i § 1, nr. 1-3, 5, 6 og 8-64, indeholdte ændringer i folketingets forretningsorden træder i kraft den 1. januar 1966. De i § 1, nr. 4 og 7, indeholdte ændringer træder i kraft fra begyndelsen af folketingsåret 1966-67.

Til nr. 62.

Ændringsforslaget er en konsekvens af ændringsforslag nr. 33.

Til nr. 63.

Ændringsforslaget er konsekvenser af ændringsforslagene nr. 36-38.

Til nr. 64.

Ændringsforslaget er en konsekvens af ændringsforslagene nr. 37 og 38.

Til § 2.

Det foreslås, at ændringerne i forretningsordenen skal træde i kraft den 1. januar 1966 med undtagelse af bestemmelsen om de to nye stående udvalg, der først skal træde i kraft fra begyndelsen af folketingsåret 1966-67.

Ændringsforslag
til foranstående forslag til folketings-
beslutning.

Af et *flertal* (Bomholt, Morten Lange, Skytte, Holger Eriksen, Poul Hansen (Grenå), Horn, Peter Nielsen, Viola Nørlov, Carl Petersen, Børge Schmidt, Kirkegaard og Aksel Larsen):

Til § 1.

Efter nr. 42 indsættes som nyt nummer:

„**00.** § 26, 3. og 4. punktum, affattes således:
„Medlemmerne (bortset fra ministrene) be-
nævnes: hr., fru eller frøken med tilføjelse
af navn uden titel. Dog kan — i eller uden
forbindelse hermed — også betegnelsen det
ærede medlem anvendes.““

Bemærkninger.

Angående medlemmernes benævnelse foreslås det at stille medlemmerne frit med hensyn til, om de vil benytte betegnelsen „det ærede medlem“ eller ej. Desuden foreslås den særlige bestemmelse vedrørende ministre ophævet. Medlemmerne vil heretter frit kunne vælge mellem betegnelserne „den højtærede minister“ og „ministeren“.

Bomholt, formand.	From, næstformand.	Thestrup.	Morten Lange.	Skytte.
Holger Eriksen.	Poul Hansen (Grenå).		Horn.	Peter Nielsen.
Viola Nørlov.	Carl Petersen.	Børge Schmidt.	Poul Hartling.	Erik Eriksen.
Thisted Knudsen.	Axel Kristensen.		Poul Sørensen.	Poul Møller.
	Weikop.	Kirkegaard.	Aksel Larsen.	